

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 61/08-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. S. J., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 166/2006 a postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obdo 41/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2007 doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 166/2006 a postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Obdo 41/2006.

Z preloženej sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako odporca v konaní, ktorého predmetom bola otázka platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretá 26. júla 2000 medzi spoločnosťou B., s. r. o., v tom čase so sídlom B. (ďalej len „navrhovateľ“), ako postupcom a sťažovateľom ako postupníkom. Predmet tejto zmluvy tvorila pohľadávka navrhovateľa voči spoločnosti I., a. s., K.

Okresný súd Bratislava II na základe návrhu navrhovateľa rozsudkom č. k. 25 Cb 261/00-91 z 25. júna 2002 určil, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná pre jej rozpor s § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), keďže v nej nebola dohodnutá odplata, pričom konateľom oboch kontrahentov bola v čase uzavretia zmluvy tá istá osoba (Ing. F. L.). Uvedený rozsudok bol doplnený doplňujúcim rozsudkom z 20. mája 2003, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný k úhrade trov právneho zastúpenia navrhovateľa.

Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 14 Cob 262/2003-244 z 8. septembra 2004 zmenil rozsudok prvostupňového súdu tak, že žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie zdôvodnil konštatovaním, že uzatvorenú zmluvu nemožno považovať za odporujúcu dobrým mravom kvôli jej nevýhodnosti pre jednu zo zmluvných strán. Ak konateľ spoločnosti poškodil navrhovateľa, môže sa tento *„domáhať nápravy iným právnym prostriedkom ako podaním predmetnej žaloby“*.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu navrhovateľ podal dovolanie, na základe ktorého najvyšší súd rozsudkom č. k. 4 Obdo 43/2004-289 zo 6. apríla 2006 rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Podľa názoru dovolacieho súdu *„v konaní vyšli najavo skutočnosti nasvedčujúce tomu, že mohlo v danom prípade ísť o konanie žalovaného (sťažovateľa, pozn.) v rozpore s dobrými mravmi“*, konkrétne skutočnosť, že navrhovateľovi *„zostali všetky povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o dielo, ale žalovanému*

postúpil pohľadávku predstavujúcu cenu plnenia z tejto zmluvy, pričom zostal sporný dôvod takejto dohody o postúpení pohľadávky“, a tiež skutočnosť, „že Ing. F. L. bol konateľom obidvoch zmluvných strán a väčšinový spoločník žalovaného, na ktorého pohľadávka prešla“.

Krajský súd ako súd odvolací opätovne rozhodol o odvolaní sťažovateľa rozsudkom č. k. 3 Cob 166/2006-33 z 3. júla 2006 tak, že prvostupňový rozsudok potvrdil. Vychádzal pritom zo záveru, že predmetná zmluva bola uzavretá bezodplatne a v rozpore s dobrými mravmi, keďže Ing. F. L. ju podpísal ako konateľ navrhovateľa a súčasne bol v tom čase väčšinovým spoločníkom a konateľom sťažovateľa. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ *„nepreukázal ani čiastočnú odplatnosť uvedenej dohody ani započítanie s inou pohľadávkou“.*

Sťažovateľ podal proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, ktoré však najvyšší súd uznesením sp. zn. Obdo 41/2006 z 25. januára 2007 odmietol.

Hlavným dovolacím dôvodom tvrdeným sťažovateľom bolo odňatie možnosti konať pred odvolacím súdom, pretože tento nevykonal dôkazy navrhnuté, ale nevykonané už v prvostupňovom konaní, a pretože nepripustil dôkazy vzniknuté po ukončení prvostupňového konania (tie sťažovateľ nemohol v prvostupňovom konaní označiť) a po právoplatnosti „prvého“ rozhodnutia o odvolaní. Dovolací súd poukázal na ustanovenie § 120 ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) dávajúce súdu možnosť rozhodnúť, ktoré z dôkazov označených účastníkmi vykoná. V neakceptovaní sťažovateľových dôkazných návrhov tak dovolací súd *„nijaké odňatie práva konať pred súdom postupom súdov nezistil (...)“.*

K námietke sťažovateľa, že odvolací súd nevykonal po rozhodnutí o dovolaní žiadne nové dokazovanie, čím nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu, najvyšší súd uviedol, že v prerokúvanom prípade *„dovolací súd upozornil na iný aspekt hodnotenia dôkazov, ktoré súdu ukladá ust. § 132 O. s. p., zreteľ a súvislosti, ktoré v napadnutom rozhodnutí súd nezohľadnil, čo vykonanie nového dokazovania nevyžaduje“.*

Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených základných práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu v tom, že nerešpektoval právny názor najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho vyslovený v rozhodnutí č. k. 4 Obdo 43/2004-289 zo 6. apríla 2006, v ktorom *„vyjadril pochybnosť o tom, či Zmluva o postúpení pohľadávky je v súlade s dobrými mravmi a či nie je daný jej rozpor s ustanovením Trestného zákona“*. Podľa názoru sťažovateľa mal krajský súd ako súd odvolací *„rešpektujúc záväzný právny názor dovolacieho súdu prerušiť súdne konanie až do právoplatného skončenia trestného konania, ktorého výsledok mohol mať význam pre jeho rozhodnutie v merite veci“*.

Sťažovateľ voči napadnutému rozhodnutiu krajského súdu ako súdu dovolacieho tiež namietol, že v odvolacom konaní nevykonali sťažovateľom navrhnuté dôkazy, aj keď dovolací súd mu *„jednoznačne vytkol tú skutočnosť, že vydal rozhodnutie bez toho, aby náležite zistil skutkový stav“*, čo malo za následok, že *„odvolací súd vydal nové rozhodnutie na podklade skutkového stavu, ktorého rozsah zistenia mu bol vytknutý dovolacím súdom“*. Krajský súd tak rozhodol o odvolaní *„bez toho, aby (...) zistil novú okolnosť týkajúcu sa skutkového stavu ako podkladu pre vydanie svojho rozhodnutia“*.

Porušenie základného práva zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy sťažovateľ poukazuje na § 205a ods. 1 OSP vidí v tom, že hoci navrhovateľ *„až v odvolacom konaní (stanovisko k odvolaniu sťažovateľa zo dňa 20. 05. 2003) rozšíril odôvodnenie svojho návrhu na začatie konania o tvrdenie, že navrhovateľovi ostali všetky povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o dielo, pričom sťažovateľovi mal postúpiť pohľadávku predstavujúcu cenu plnenia z tejto zmluvy“*, *„predmetné tvrdenie navrhovateľa si ako rozhodujúcu skutkovú okolnosť vzal za preukázanú aj odvolací súd“*. Pritom *„návrhy sťažovateľa na doplnenie dokazovania preukazujúce nepravdivosť uvedeného tvrdenia (výpis z účtu, list sťažovateľa) boli zamietnuté s poukázaním na ustanovenie § 120 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku“*.

„Odvolací súd taktiež s poukázaním na vyššie uvedené zákonné ustanovenie odmietol založiť do spisu Dohodu o postúpení pohľadávky zo dňa 07. 11. 2004 uzatvorenú medzi sťažovateľom ako postupcom a Ing. S. L. ako postupníkom, predmetom ktorej bolo postúpenie spornej pohľadávky.“ Sťažovateľ v dôsledku uzavretia tejto dohody prestal byť vecne legitimovaný na konanie o neplatnosti zmluvy z 26. júla 2000. Takýmto spôsobom tiež *„odvolací súd porušil ustanovenie § 205a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (...)*

a porušil právo sťažovateľa na rovnosť účastníkov konania, keď vzal do úvahy ničím nepreukázané, neurčité tvrdenie obchodnej spoločnosti B., spol. s.r.o. o nevýhodnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky. Nevýhodnosť mala spočívať v tom, že napriek tomu, že došlo k postúpeniu pohľadávky, zostali spoločnosti B., spol. s.r.o. všetky povinnosti (záručný a pozáručný servis) spojené s jej právom na uvedenú pohľadávku“.

K právnemu názoru odvolacieho súdu o rozpore zmluvného postúpenia pohľadávky s dobrými mravmi v dôsledku toho, že v čase podpisu predmetnej zmluvy bola konateľom navrhovateľa i konateľom sťažovateľa jedna a tá istá osoba (Ing. F. L.), sťažovateľ uviedol, že táto skutočnosť *„nemôže zakladať neplatnosť právneho úkonu (...), keďže v uvedenom prípade je potrebné aplikovať osobitné ustanovenia Obchodného zákonníka (§ 65 a nasl. o zákaze konkurencie), ktoré vylučujú možnosť použitia všeobecného ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že dve obchodné spoločnosti (...) majú toho istého spoločníka (...) nemôže zakladať neplatnosť právnych úkonov vykonaných medzi uvedenými spoločnosťami“.*

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho je podľa názoru sťažovateľa arbitrárne, a tak porušujúce čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu odmietnutia dovolania napriek tomu, že rozhodnutie krajského súdu ako súdu odvolacieho nerešpektovalo právny názor najvyššieho súdu vyslovený v rozhodnutí o dovolaní č. k. 4 Obdo 43/2004-298 zo 6. apríla 2006. Právny názor v tomto rozhodnutí podľa sťažovateľa spočíval v potrebe *„prerušenia civilného konania do právoplatného skončenia trestného konania“*, ako aj v potrebe *„doplnenia dokazovania na odstránenie pochybností vyslovených dovolacím súdom“*.

V závere svojej sťažnosti, sťažovateľ navrhol, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa, a to právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rovnosť účastníkov konania v zmysle Čl. 47 ods. 3 Ústavy SR bolo porušené postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom

pod sp. zn. 2 Obdo 41/2006 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3Cob/166/2006.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 41/2006 zo dňa 25.1.2007 sa zrušuje.

Uznesenie (správne malo byť rozsudok – pozn.) Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Obdo 41/2006 (správne malo byť sp. zn. 3 Cob 166/2006 – pozn.) zo dňa 3.7.2006 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu priznáva sa sťažovateľovi náhrada trov právneho zastúpenia splatná do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. S. J.“

II.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Ústavný súd už vo svojich doterajších rozhodnutiach viackrát konštatoval, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (napr. I. ÚS 22/02).

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu sťažnosť, ktorá bola podaná ústavnému súdu po uplynutí lehoty upravenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, nespĺňa jednu z kogentne ustanovených podmienok na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie. Toto ustanovenie neumožňuje odpustiť ani predĺžiť lehotu na podanie ústavnej sťažnosti. Dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia a jej nedodržanie je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 38/98, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 124/04, IV. ÚS 129/07).

Sťažovateľ v časti sťažnosti namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a rozhodnutím krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 166/2006. Aj keď zo sťažnosti ani jej príloh explicitne nevyplýva dátum nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu vydaného v tomto konaní, ústavný súd vychádzal z príloh sťažnosti, z ktorých je zrejmé, že sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku 23. októbra 2006 dovolanie, čo bez akýchkoľvek pochybností znamená, že najneskôr v tento deň už uvedený rozsudok bol právoplatný. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 16. apríla 2007, t. j. zjavne po dvojmesačnej lehote upravenej v citovanom § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z týchto dôvodov ústavný súd v tejto časti sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru aj postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 2 Obdo 41/2006.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Porušenie označených práv sťažovateľ vidí najmä v tom, že najvyšší súd odmietol jeho dovolanie napriek nerešpektovaniu právneho názoru dovolacieho súdu vyjadreného v predchádzajúcom rozsudku najvyššieho súdu č. k. 4 Obdo 43/2004-298 zo 6. apríla 2006 krajským súdom ako súdom odvolacím.

Ústavný súd sa nestotožnil so sťažovateľovou interpretáciou, podľa ktorej právny názor najvyššieho súdu vyvolal potrebu „*prerušenia civilného konania do právoplatného skončenia trestného konania*“ aj potrebu „*doplnenia dokazovania na odstránenie pochybností vyslovených dovolacím súdom*“.

Najvyšší súd ako súd dovolací v rozsudku sp. zn. 4 Obdo 43/2004 dôvodnosť dovolania vyvodil okrem iného aj z toho, že „*odvolací súd neposúdil platnosť zmluvy ani z hľadiska jej rozporu s Trestným zákonom*“. Podľa názoru ústavného súdu túto vetu nemožno vykladať ako príkaz odvolaciemu súdu prerušiť konanie do právoplatnosti rozhodnutí vydaných v trestných konaniach v tom čase vedených. Občiansky súdny poriadok v § 109 ods. 1 písm. b) prikazuje súdu prerušiť konanie vtedy, ak jeho rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť. Odvolací súd tak pri opätovnom prerokovaní odvolania správne uviedol, že „*predmetnú dohodu z hľadiska jej rozporu s Trestným zákonom však neposudzoval vzhľadom na prebiehajúce trestné konanie*“, pretože dospel k záveru, že na meritórne rozhodnutie túto otázku nemusí mať vyriešenú. Na záverečný úsudok o predmete sporu mu postačovalo zistenie, že zmluva o postúpení pohľadávky je v rozpore s dobrými mravmi, čo je dôvod na rozhodnutie o jej absolútnej neplatnosti.

Najvyšší súd tak v konaní sp. zn. 2 Obdo 41/2006 o dovolaní sťažovateľa nemal dôvod akceptovať jeho argument o nerešpektovaní právneho názoru vysloveného v „prvom“ rozhodnutí o dovolaní.

Sťažovateľ voči napadnutému rozhodnutiu krajského súdu tiež namietal porušenie ústavného princípu rovnosti účastníkov konania zaručeného čl. 47 ods. 3 ústavy. Porušenia tohto ustanovenia sa mal krajský súd dopustiť tým, že navrhovateľovi v odvolacom konaní, teda v rozpore s § 205a ods. 1 OSP, umožnil rozšíriť odôvodnenie svojho návrhu o tvrdenie, že sťažovateľovi bola postúpená len pohľadávka zo zmluvy o dielo uzatvorenej so spoločnosťou I., a. s., zatiaľ čo všetky ostatné povinnosti zo zmluvy ostali navrhovateľovi, kým sťažovateľove návrhy na doplnenie dokazovania v odvolacom konaní nepripustil, aj keď podľa sťažovateľa išlo o dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol označiť ani predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa [§ 205a ods. 1 písm. d) OSP].

Aj s týmito dôvodmi sa najvyšší súd ako súd dovolací vysporiadal a v tejto súvislosti v odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uviedol, že v zápisnici z pojednávania na odvolacom súde z 28. júna 2006 ani v písomnom podaní sťažovateľa z toho istého dňa „*nie je zmienka o tom, že by bol žalovaný chcel založiť do spisu dôkaz o tom, že pohľadávku postúpil (...)*“, preto najvyšší súd správne uzavrel, že tvrdenie žalovaného (sťažovateľa), že v tejto veci nemohol konať skôr ako v dovolacom konaní, nie je opodstatnené.

K nepripusteniu sťažovateľom navrhovaných dôkazov krajským súdom v konaní o odvolaní ústavný súd ďalej uvádza zhodne s názorom najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, že podľa § 120 ods. 1 druhej vety OSP súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Spôsob interpretácie a aplikácie tohto ustanovenia krajským súdom v konaní o sťažovateľovom odvolaní ústavný súd nie je oprávnený preskúmať.

K otázke potreby doplnenia dokazovania odvolacím súdom najvyšší súd zaujal jednoznačné stanovisko, podľa ktorého názor, že „*v konaní vyšli najavo skutočnosti nasvedčujúce tomu, že mohlo v danom prípade ísť o konanie (...) v rozpore s dobrými mravmi*“, vyžadoval od odvolacieho súdu potrebu hodnotenia už vykonaných dôkazov z iného aspektu, zreteľa a súvislostí. Odvolací súd podľa názoru ústavného súdu rešpektoval

§ 205a ods. 1 písm. d) OSP, ale sťažovateľom navrhnuté dôkazy nevykonal aplikujúc § 120 ods. 1 druhú vetu OSP. Tento záver potvrdzuje aj odôvodnenie sťažovateľom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho.

Ústavný súd nezistil ani z hľadiska ďalších dovolacích dôvodov, ktoré sťažovateľ v dovolaní tvrdil, takú arbitrárnosť alebo zjavnú neodôvodnenosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorá by vyvolávala ústavne relevantnú neudržateľnosť alebo neospravedlňiteľnosť jeho záverov, a preto v tejto časti predmetnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa formulovanými v tejto sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2008